

TINEKE BEISHUIZEN

Een vermissing

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440462

NUR 301

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo | Anthos uitgevers, Amsterdam

© 2020 Tineke Beishuizen

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Dit is zoals ik het mij herinner.

Ik word wakker doordat papa op de rand van mijn bed zit en mij met zijn hand op mijn schouder zachtjes schudt. Het is ochtend zie ik aan het valse licht dat door de gordijnen komt, maar mijn wekker is nog niet afgegaan. 'Er is iets wat je moet weten,' zegt mijn vader, met een vreemde stem die ik eerst niet herken zodat ik me rot schrik. Alles om me heen is bekend. M'n bureau, dat eerst van Lot was voordat ik het kreeg. De poster van een meidengroep aan de muur tegenover mijn bed. M'n knuffels op een rijtje boven op mijn boekenkast. Alles is zoals altijd, alleen de stem van papa klopt niet, en ik kijk door mijn oogharen naar hem als hij zegt dat hij bang is dat er iets met mama is gebeurd. 'Ze is vannacht niet thuisgekomen,' zegt hij erachteraan. De zin blijft in de lucht hangen. Het dringt tot mij door dat de woorden iets moeten betekenen. Mensen zeggen zo iets niet zonder dat ze er iets mee bedoelen. En papa zou me nooit wakker schudden als zo'n zinnetje niets zou betekenen. Ik kijk naar zijn mond, die de woorden heeft uitgesproken en

die nu een smalle streep is met die op elkaar geklemde lippen. Mijn vader lijkt ineens niet meer op de vader die ik ken, met dat grauwe gezicht, en wat hij heeft gezegd is iets wat ik niet begrijp en ook niet wil begrijpen. Ik kom half overeind. ‘Ga weg!’ schreeuw ik. ‘Ga weg!’

Mijn vader staat op en loopt zonder om te kijken langzaam mijn kamer uit.

Het is een heldere herinnering. Vastomlijnd. Maar daaromheen is het vaag. Ik ben bijna twaalf jaar, en ik heb iets gehoord wat ik niet begrijp maar dat me toch bang maakt. Nadat mijn vader mijn slaapkamer was uit gelopen, bleef ik onbeweeglijk in bed liggen met een vreemd koud gevoel in mijn maag. Hoopte ik dat papa terug zou komen om te zeggen dat het maar een grapje was? Liever wilde ik dat mama mijn kamer binnen zou komen en ‘Hé kleine luiwammes, lig je nu nog in bed?’ zou zeggen. Maar het is Lot die mijn kamer binnenkomt. Ze is op blote voeten en in haar nachthemd.

‘Papa zegt dat we straks niet naar school hoeven,’ zegt ze.

Ik hoor niets bijzonders aan haar stem en op de een of andere manier is dat geruststellend.

‘Mag ik even bij jou?’

Ze slaat het dekbed omhoog en kruipt naast

me. Ik voel hoe koud ze is. We liggen op onze rug, starend naar het plafond. De koude voeten van Lot kruipen naar mijn warme benen.

‘Wat moeten we nou?’ vraagt ze.

Ik geef geen antwoord. Lot is de oudste van ons twee, we schelen net anderhalf jaar maar toch weet ze veel meer dan ik. Dat komt omdat ze een klas hoger zit. Ik ben een brugpieper, dan weet je nog van bijna niks. De vraag die zij nu stelt had ik aan haar moeten stellen.

Hoe kan ik nou weten wat we moeten? Papa heeft me nog nooit met zo’n raar verhaal wakker gemaakt en mama is nooit eerder niet thuisgekomen. En waarom zou er iets met haar gebeurd zijn? Het is allemaal onzin waar ik niets mee te maken wil hebben. Ik duw Lots koude voeten weg. Voor de tweede keer die ochtend stuur ik iemand mijn kamer uit, al heb ik er deze keer meteen spijt van want zonder Lot voel ik me ineens erg alleen. Ik trek het dekbed tot onder mijn ogen. Het is doodstil in huis en ik begrijp nog steeds niet wat er aan de hand is. Hoezo is mama er niet. Ze is er toch altijd als ik wakker word? Dus papa kan zeggen wat hij wil, als ik straks beneden kom zal mama net als iedere ochtend met het ontbijt bezig zijn, en dan zal ze ‘goeiemorgen liefje’ tegen me zeggen, met

die speciale lach waarmee ze mij altijd begroet. Dat heb ik echt tot het laatste moment gedacht. Dat alles zou zijn zoals ik gewend was. Sinaasappelsap in de glazen naast onze borden. Het broodrooster klaar op het aanrecht. En mama zoals op elke werkdag in haar kantorkleren. Strakke rokjes of wijde broeken, en altijd high heels eronder. Maar ze was er niet. Ik stond in de deuropening en keek naar papa's grauwe gezicht. Hij zag eruit alsof hij ziek was, maar wat kon mij dat schelen. Ik luisterde of ik het geklik van mama's hakken in de bijkeuken hoorde, en toen het stil bleef liep ik ernaartoe. Maar ze was er niet. Ik draaide me om en liep de gang in, de zitkamer, papa's werkkamer, de wc, overal keek ik rond. Als je iets niet kunt vinden heb je niet goed genoeg gezocht, zegt mama altijd als we iets kwijt zijn, een knuffel, een boek, een schoolschrift. En meestal vind ik het dan ook. Dus als ik maar goed genoeg zoek zal ik mama ook heus wel vinden. Maar waar ik ook keek, ze was er niet. Ik ging steeds sneller lopen, gooide deuren open en smeed ze achter mij weer dicht, rende de trap op, de grote slaapkamer in, waar papa's bed eruitzag als een hondennest en over mama's bed een keurig strakgetrokken spreij lag. De badkamer, de

logeerkamers, de zolder en weer naar beneden, de tuin in, naar het schuurtje. Haar fiets was weg, dat klopte niet, die zou er moeten staan. Hijgend stond ik weer tegenover papa in de keuken.

‘Mama’s fiets is weg,’ zei ik. ‘Hoe moet ze nou straks naar het station?’

‘Ik zei je toch dat mama niet thuis is gekomen?’

Lot kwam de keuken in. Ze ging zwijgend op haar stoel zitten en ik zakte neer op mijn stoel naast de hare terwijl ik nog steeds naar papa keek. Maar die was alweer met het broodrooster bezig.

Hij had lukraak maar wat ontbijtspullen op de tafel neergezet, zag ik, er klopte echt niks van maar dat gaf niet, ik hoefde geen eten.

‘Waar is mama?’ vroeg ik, en papa draaide zich met een ruk om en keek me aan alsof ik ‘fuck’ had gezegd of een ander woord dat streng verboden is.

‘Ja, we willen weten wat er gebeurd is!’ zei Lot.

‘Ik weet het niet,’ zei papa. En toen we hem aan bleven kijken: ‘Ik begrijp het zelf ook niet. De politie gaat het uitzoeken. En willen jullie nu alsjeblieft ophouden met die vragen waar ik

geen antwoord op weet?’

Achteraf lijkt het misschien gek dat we vanaf dat moment onze mond hebben gehouden. Maar wat hadden we kunnen vragen? Ik zat aan tafel met het gevoel dat ik verstijfd was. Aan papa’s gezicht zag ik dat hij ook niet wist wat hij moest doen. En Lot, die altijd veel beter uit haar woorden kon komen dan ik, zat met haar hoofd gebogen over haar bord. Alles was anders dan anders, en ik had geen idee wat ik ermee aan moest. Dus bleef ik naar mijn bord staren, naar de boterham waarvan ik geen hap had genomen, totdat Lot haar stoel achteruitschoof en de keuken uit liep en ik opgelucht dat ik weg kon achter haar aan liep.

Wat weet ik verder nog van die dag? De telefoon ging doorlopend, totdat het geluid stopte, ik denk omdat papa zijn mobiel uitzette. Lot en ik zaten in Lots kamer op haar bed, met opgetrokken knieën. Normaal gesproken hadden we nu op school moeten zijn, maar niets was normaal.

Ik weet nog dat er een auto voor de deur stopte en we voetstappen op het grind hoorden. Toen we uit het raam van Lots kamer keken zagen we dat het een politieauto was. Een buurman liep met z’n hond voorbij en keek nieuwsgierig

de tuin in. Toen hij ons achter het raam zag, stak ik mijn tong uit en hij liep haastig door. Beneden in de hal hoorden we mannenstemmen, die in papa's werkkamer verdwenen. Het duurde lang voordat we de stemmen opnieuw hoorden en de politiewagen wegreed. Al die tijd hadden ze over mama gepraat, het gaf me het veilige gevoel dat alles wel in orde zou komen nu de politie zich ermee bemoeide.

Wat hebben we verder uitgevoerd die dag? Een beetje in boekjes gebladerd, denk ik. Blikjes cola uit de koelkast gehaald, en veel koekjes uit de voorraadkast. We konden gewoon doen wat we wilden, want van papa merkten we niets, alsof het zondag was, want dan zat hij ook altijd in z'n werkkamer.

Ergens die dag klopte hij op de deur. Hij kwam binnen en bleef in de deuropening staan terwijl hij van Lot naar mij keek. Wij keken zwijgend terug.

'Jullie moeder,' zei hij, en hij kuchte en begon opnieuw. 'Het is nu officieel dat jullie moeder verdwenen is. Sinds gisteravond weet niemand waar ze is. De politie heeft er een heel team op gezet. Iedereen doet zijn best om haar te vinden. Iedereen.'

Hij kuchte weer. 'Ik kan je niet vertellen hoe

erg ik het vind. Voor jullie. Voor ons allemaal.' Hij bleef nog even in de deuropening staan, terwijl wij zwijgend naar hem bleven staren. Toen draaide hij zich om. Hij deed de deur zacht achter zich dicht. Lot en ik begonnen tegelijk te huilen, we sloegen onze armen om elkaar heen en zo hebben we een hele tijd jankend tegen elkaar aan gezeten.

'Misschien is ze dood.' Lot snikte.

'Nee!' schreeuwde ik. 'Dat mag je niet denken! Dat wil ik niet!'

Maar het woord bleef tussen ons in hangen.

'Ze gaan mama heus wel vinden,' zei ik. 'Straks is ze er weer.'

Ik wilde zo graag dat Lot hetzelfde zou zeggen, maar ze reageerde niet.

Ik weet niet of het waar was wat papa zei, dat iedereen bezig was om mama te vinden. Maar de politie in elk geval wel. Bij het busstation hebben rechercheurs foto's van mama laten zien aan de chauffeurs, en aan reizigers en passanten. Elke buschauffeur kende de vrouw met de rode krullen, maar niemand had haar op de dag van haar verdwijning gezien. Ook niet in de allerlaatste bus die in de richting van ons huis reed. Dat las ik in de krant, waar een paar keer een verhaal over haar in stond met al-